

Het haasje

De lente is pril. Het pak sneeuw van begin maart is net weg gedooid. Toch staan in het boomgaardje naast het huis sneeuwklokjes en boerencrocussen in volle bloei. Rondwandeland geniet ik van de voorjaarsbloemen en de eerste honingbijen. Opeens houd ik mijn pas in. Pal voor mijn voeten ligt een rond, pluizig hoopje in een kuiltje tussen de sneeuwklokjes. Als ik voorover buig, blijken het drie pas geboren haasjes te zijn, dicht tegen elkaar aangedrukt, hun vacht bepareld door ochtenddauw. Met hun haren in alle nuances van bruin zijn ze bijna niet te onderscheiden van elkaar en van het omringende dorre blad. Ik snel naar binnen om Marianne het blijde nieuws mee te delen en even later staan we allebei vertederd te kijken naar het jonge leven.

Overigens begrijpen we niet goed wat een moederhaas bezielt om haar jongen ter wereld te brengen op vijf meter afstand van het huis, vlak langs het paadje waar we dagelijks lopen om brandhout te halen voor de houtkachel. Nog wel in gezelschap van Splinter, onze hond. Die is weliswaar zeer tolerant tegenover de meeste mededieren, maar kan in een speelse bui soms wat ruw omspringen met muizen en andere beestjes die haar pad kruisen. Dus is het boomgaardje met onmiddellijke ingang voor haar taboe.

Hazenmoeders zijn naar onze maatstaven tamelijk ontaarde wezens. Ze laten hun jongen de hele dag alleen in de wijde wereld vol gevaren. Blijkbaar vertrouwen ze erop dat de weerloze beestjes door hun perfecte schutkleur en het ontbreken van een lichaamsgeur onopgemerkt blijven voor roofdieren. Kort na de geboorte zoeken de jongen elk hun eigen schuilplaats, ongetwijfeld een verstandige vorm van risicospreiding. Maar even na zonsondergang huppelen ze terug naar het nestkuiltje waar ze ter wereld kwamen. De hummels weten steeds feilloos de weg te vinden, een wonder op zich. Wat later komt het moertje de jongen een kwartiertje zogen om daarna weer voor een etmaal stil het hazenpad te kiezen.

Vanaf een veilige afstand houden we de volgende dagen het hazenleger onder de perenboom in het oog tot het donker is, maar moeder haas laat zich niet betrappen. De derde avond is het nestkuiltje opeens verlaten en ook die nacht blijft het leeg. Waarschijnlijk zijn de jonkies toch het slachtoffer geworden van een of andere hazeneter, maar we hopen stilletjes dat ze door moe naar een rustiger plekje zijn verhuisd.

Onze hond vindt het verdwijnen van de haasjes helemaal niet erg, want na een week wordt het boomgaardverbod opgeheven en mag ze zich weer door de hele tuin bewegen. Het hazenwiegie tussen sneeuwklokjes begint dan al te vervagen tot een dierbare herinnering. Tot dat noodlottige moment, drie dagen later. Ineens hapt Splinter naar iets langs het snipperpaadje, iets dat wij in het voorbijgaan niet gezien hebben. Daar ligt een van de haasjes, warm en zacht. Rond zijn bek glinsteren een paar druppels bloed. Dood. Splinter is zich van geen kwaad bewust en staat vrolijk te kwispelen, wachtend op een compliment voor zijn heldendaad.

Zo wordt een haasje toch nog het haasje....

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 9 nr 3. 2006.